

Sygn. akt I CSK 773/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko Województwu P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 8 sierpnia 2017 r., sygn. akt V Ca .../17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie województwo wniosło skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołało się jedynie na oczywistą zasadność skargi. Po pierwsze, ma ona wynikać z oczywistego naruszenia przepisów postępowania przez to, że Sąd II instancji w uzasadnieniu swojego wyroku nie wyjaśnił, dlaczego niektórym dowodom daje wiarę, a innym nie. W szczególności nie dostrzegł i nie odniósł się do różnic między sytuacją powódki a sytuacjami, w jakich byli dwaj wskazani przez nią doktoranci, co w treści skargi kasacyjnej wyłuszczone. Z tego względu skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona. Sąd II instancji przyjął ustalenia Sądu I instancji za własne i w tym zakresie należy uznać, że zaakceptował i rozważył argumenty na rzecz pozwanego. Natomiast musiał w swoim uzasadnieniu przede wszystkim podnosić argumenty na rzecz powódki, skoro wydał orzeczenie reformatoryjne. Można oczywiście polemizować z dokonaną przez niego oceną dowodów, jednakże na etapie postępowania kasacyjnego w ogóle nie podlega ona kontroli, bo ustawodawca wyłączył z zakresu dopuszczalnych podstaw kasacyjnych kwestie ustalenia stanu faktycznego w sprawie i oceny dowodów. Tym bardziej zatem nie mogą przemawiać o oczywistej zasadności skargi, a sama treść uzasadnienia skarżonego orzeczenia nie jest na tyle wadliwa, aby wymykała się kontroli kasacyjnej. Drugim, zdaniem skarżącego, argumentem świadczącym o oczywistej zasadności skargi jest zastosowanie art. 58 § 2 k.c. w sytuacji, gdy uchwała województwa jest zgodna z prawem, a w szczególności niedostrzeżenie przez Sąd *meriti*, że województwo wiąże dyscyplina finansów publicznych, zatem nie może ono swobodnie decydować wbrew regulaminowi dotyczącemu zasad dysponowania tymi środkami. Jednakże wspomniana uchwała nie jest czynnością prawną, zatem nawet jej sprzeczność z zasadami współżycia społecznego nie powoduje jej nieważności.

Co więcej, czynnością prawną sprzeczną z zasadami współżycia społecznego nie jest też jednostronne rozwiązanie umowy na podstawie takiej uchwały, gdy bowiem taka uchwała zostaje podjęta, to zasada legalizmu wymaga, aby została wykonana.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.